

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

9. Miseram esse felicitatem, in possessione diuitiarum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

tes saepe totam noctem insomnem ducunt, & multa somniantes tali non fruuntur voluptate. Cum ergo maiori cum voluptate pauper & comedat, & bibat, & dormiat, quare diuitia hac priuata supra ipsam paupertatem prerogatiuam habebunt?

Chrysolomo addatur Boëtius, qui ita de opulentia philosophatur, *Diuitia quantis implicita sint malis, breuissime monstrabo. Quid enim? pecuniamne congregare conaberis? Sed eripies habenti. Dignitatibus fulgere velis? donanti supplicabis: & qui praire ceteros honore cupis, poscendi humilitate vilescis. Potentiamne desideras? subiectorum insidijs obnoxius periculis subiacobis. Gloriam petis? sed per aspera quaque distractus, securus esse desistis. Voluptuariam vitam degas? sed quis non spernat, atque abijciat vilissimam fragilissimamq; rei corporis seruitium? praefertim cum illud crucem potius soleat afferre, quam voluptatem? ut D. Chrysolomus paulo prius ostendit, hoc ipso pauperum conditionem praeferebat, quia illis omnia, quae voluptatem afferunt, accidunt iucundiora. Immo & saniora. Ita enim ille: Diuitibus in sua incunditate multa irruunt egritudines: pauperes autem a medicorum manibus immunes sunt. Si vero nonnumquam in imbecillitatem incidant, breui seipso instaurant, mollitie omni liberi, & corpora habent robusta. Magna quidem possessio paupertas sapienter ipsam ferentibus, thesaurus, qui nequit auferri, inculpabilis possessio, diuersorium ab insidijs tutum, & fons purissima sanitatis. Amat igitur Deus illum, cui hanc possessionem tribuit, & hunc thesaurum largitur, & istum fontem sanitatis. At nequeunt vna consistere copia & inopia? copia autem pecuniarum bonum quoddam est? Ego vero nego illud esse bonum, inquit Boëtius, quod noceat habenti. Num id mentior? minime, inquis. Atqui diuitia possidentibus per sepe nocuerunt, cum pessimus quisq; aris alieni magis auidus, quidquid usquam auri gemmarumq; est, se solum, qui habet, dignissimum putat. Tu igitur, qui nunc contum gladiumq; sollicitus pertimescis, si via huius callem uacuis viator intrasses, coram latrone securus cantares. O praecleara opum mortalium beatitudo, quam cum adeptus fueris, securus esse desisti! Ac ne Christianos duntaxat ita iudicare existimes, etiam*

*Sensit Alexander resta cum vidit in illa
Magnum habitatorem, quanto felicior hic, qui
Nil cuperet, quam qui totum sibi posceret orbem,*

Passurus

IX.

Boët. de Consol. sol. Philos. l. 3. prof. 2.

S. Chrysol. hom. 2. ad pop.

Boët. de Consol. sol. Phil. l. 2. prof. 5.

Iuuen. sat. 14.

Passurus gestis æquanda pericula rebus.

D. Antonin. Nam esto, quietem, honorem, voluptatem, omnia habeat, qui pecuniam habet, tamen non habet securitatem. Et tantò grauiùs, tantò securiùs periclitatur. Proficiscebatur aliquando D. Ambrosius Romam. In Hetruria diuertit ab homine admodum copioso hospitiò exceptus. Hic inter colloquendù cœpit iactare diuitias, prædicare familiam, filios laudare, denique prospera omnia commemorare, ac sanè præfidenter dicere: Nihil sibi vñquam in omni vita sua aduersum accidisse; læta omnia feliciaque euenisse. Quid ibi D. Ambrosius? an huic censuit esse felicem? Nequaquam. Sed quàm primùm audiuit ita gloriantem, abitionem parauit, hortatusque est etiam comites suos, vt & ipsi discessum maturarent, fieri enim non posse, vt tanta rerum prosperarum affluentia exitum longè infelicissimum non sit habitura. Iussit ergo eos mox secum discedere, ne & illi vnà iræ Dei furorem experirentur. Vix pedem è tectis extulit, cùm hospes, & omnis familia, domusque tota repentino terræ hiatu absorpta est. I, vocales felices, qui dum se inter felices felicissimos putant, inter miserios miserrimi sunt numerandi: quibus malum serò, sed simul venit.

X.

S. Chryf. in 6. Matth.

Hucusque de acquisitione & possessione diuitiarum disputauimus, quæ si cum labore acquiruntur, cum sollicitudine possidentur, quantum dolorem dabunt, si amittantur? Amittuntur enim; quia omnia bona mundi triplex interitus tollit: aut ex seipsis veterascunt, aut luxu dominorum suorum consumuntur, aut ab extraneis dolo vel violentia, vel calumnia diripiuntur, ait disertissimus Pater. *Caduca nimirum hæc, ait Valerius, & fragilia puerilibusq; consentanea crepundijs sunt, quæ vires atque opes humana vocantur. Affluunt subito, repente dilabuntur: nullo in loco, nulla in persona stabilibus nix radicibus consistunt: sed incertissimo flatu fortuna huc atq; illuc acta, quos in sublime extulerunt, improviso decursu destitutos in profundo cladium miserabiliter immergunt. Itaq; neq; existimari, neque dici debent bona, quæ ut inflatorum malorum amaritudine desiderium suum duplicent, propensiore fauore primò delinitos, maiore postea malorum cumulo opprimere solent.* Democritus audiens de diuitijs in vtramque partem disceptantes, omnibus hominibus perpetuam quandam diuitiarum cupidam

Valer. Max. lib. 6. 9.

Max. scim. 12

cupida.